

Zdena kývne a sklopí oči.

Páni. Zdena teda jede. Jednoho potenciálního milence v Trutnově, druhého u kolotočů. Slušný na to, že jí je dvaasedmdesát.

Kemp za vesnicí našly raz dva. Ono na tom taky není nic těžkého, když je tu jen jeden a vedou k němu šipky. Uprostřed je správcovská budova s hospodou a hygienickým zázemím, vše z dob reálného socialismu. Ale fakt je, že se o to správce dobře stará a majitel zřejmě sype peníze do renovací. Nesnaží se jen vydojit to staré, co tu je, jak to dělá většina spekulantů. Třeba to tady má opravdu rád. Možná sem jezdil kdysi s rodiči. Člověk tu ale nemá nepříjemný pocit, že se vrací do míst, které byly kdysi prototypem podnikových dovolených. Jediných, které jim tenkrát soudruzi dovolili. Žádné hnusné déjà vu se nekoná.

Vyfasují klíče od chatky číslo třináct, na kterou je sleva, protože třináctku nikdo nechce. Jim nevadí. Vedou kola přes prostranství kempu, jejich chata je až na kraji u lesa. Je to klasická dřevěná chata ve tvaru A, půdorys cca čtyřikrát čtyři metry, s malou terasou vpředu, přízemím a podkrovím.

Kola nechávají na verandě a zamknou si je. Pak nakouknou do chatky, je to lepší, než čekaly. Jednoduchá čistá koupelna se sprchovým koutem a záchodem, rozkládací gauč v přízemí, dvě oddělené postele v patře. Varná konvice, hrnky, skleničky. Paráda. Víc nepotřebují.

„Trochu vypadá jako ta chatka, co jsme ji vykradly,“ neodpustí si Zdena první dojem.

„Nic jsme nevykradly.“

„Ale zámek jsme rozbily.“

„To jo. Ale zlodějky nejsme.“

„Stejně... kdybysme se tam nevloupaly, tak by nic nebylo.

Kola bysme neměly, ten hezkej večer u ohně by taky nebyl...“

„Užila sis to aspoň? Myslím tu přehlídku... kokotíků...“

„Snad jo.“

„Neříkej, že si to nepamatuješ! Kolika ženskejm se tohle poštěstí?! Šáhnout si na tři pindoury najednou!“

„Šáhla jsem jen na jednoho.“

„Vidíš, že si něco pamatuješ. A ten byl cí?“

„Toho vlasatýho... Bárta.“

„A dobrý?“

„Trochu se pohnul... Víš, co je zvláštní? Že von, i když je vlasatej, tak dole... není.“

„Vyholenej?“

„Ne úplně. Má takový strniště... Srstičku jako...“

„To se dneska nosí.“

„Já vim. Ale naživo jsem to viděla poprvý... Řekla bych, že je to lepší, než to bylo za nás. Takový to neprostupný houští...“

Jiřina dostane záchvat smíchu. Zdena se k ní opatrně přidává. Jiřina ji obejmě.

„Já tě miluju!“

Potřebují si chvíli odpočinout. Rozloží gauč a lehnou si vedle sebe. Mají zavřené oči. Jde na ně spaní. Vypily každá litr piva a v nohou mají přes dvacet kiláků. Zdena si uvědomuje, že usnout je příliš nebezpečné.

„Nesmíme spát. Jinak se vzbudíme až ráno.“

Jiřině by to vůbec nevadilo. Stejně má pocit, že dnes už nebude schopná se zvednout.

„Nebylo by to lepší?“